

WARBURG INSTITUTE

FBH 270

KROLL: ANALECTA GRAECC

UNIVERSITY OF LONDON
WARBURG INSTITUTE

30/
1534 J

F
B
H

Wissenschaftliche Beilage 270

zum

Vorlesungsverzeichniss

der

Universität Greifswald,

Ostern 1901.

Analecta Graeca

scripsit

Guilelmus Kroll.

Greifswald.

Druck von Julius Abel.

1901.

I.

Vere anni superioris pervenit in museum Berolinense fragmentum papyraceum emptum a Borchardtio, quod inventum esse dicitur in vico Aschmunein. Altum est cm 12, latum circiter 11; a parte laeva margo extat incolumis cm 3. Scriptura est magna sed omni pulchritudinis specie carens, quam saeculo quarto tribuendam esse censeas. In parte postica quae extant admodum pallida pertinent ad documentum aliquod; ductus nitidiores nec tamen (id quod primo obtutu putaveris) vetustiores quam qui in parte sunt antica [Legi v. 4ασιν 7υπολλου 8τηνηγε 9εσασασιωσ 10^{ων} ποουμενοσ 11 νεμπροσθετησ]. Papyro non semel inspecta perspexisse mihi visus sum haec:

- 1
- 1a ΡΟΛΟΓ . . .
- 2 ΟΥΡΑΝ . . . ΙΡΤΗ . ΕΤΑ . . .
- 3 ΑΡΧΑΙΗΜ
- 4 ΦΕΓΓΟΣ . . . ΤΙΖΟΥ . ΑΝΕΚ
- 5 ΠΡΟΣΘΕΤΑΘ . . ΟΥΤΕΤΑ
- 6 ΓΑΙΑΚΑΙΗΡΙ . Ε . ΕΙΑΛ
- 7 ΟΥΠΩΛΑΚΟΙΜΗΤΟΙΟΦΟΡ
- 8 ΟΥΔ' ΑΥΤΟΣΦΑΕΘΩΝ
- 9 ΝΥΚΤΙ . ΕΩΝΑΛΛΗΚΕΚΕ
- 10 ΦΟΙΒΟΣΕΠΕΙΡΑΝΕΤΙΑΛΕΝ . . .
- 11 ΤΑΥΤΑΣΟΙΑΕΙΣΩΤΕΡΨΙ
- 12 ΠΛΗΣΙΦΑΗΣΕΨΑΥΣ . . .
- 13 ΣΟΝΚΛΕΟΣΑΓΓΕΛΛ . . .
- 14 ΟΘΟΣΑ . . .
- 15 ΣΕΤΕΕΣΣΙ . Ε . . .

In v. **I** initio partes inferiores quinque litterarum supersunt, quarum primae fortasse fuerunt E M; totus olim versus scriptura impletus fuit. **1a** postea inter 1 et 2 insertus, ductus minores, nec in parte dextra quicquam scriptum fuit. ante P verisimile

T et proclive supplere [ἀσ]τρολογ- Et cum principium carminis nos tenere ex v. 11.13 appareat, in v. 1 nomen auctoris fuisse harioleris. 2 post N fuit O aut Ω; ante I fort. K: σικρη- facile occurrit, nisi κρη- scripsit pro κυρη- (cf. v. 10). 3 M non plane certum, etiam N fuisse potest. 4 ante TIZ primo fuit MA ut vid., sed ductibus nonnullis superpositis (K? IΣ? KP?) sic deletum est, ut quid voluerit librarius plane nescias; certe non est ἀκοντιζ- neque ἀπαρτιζ- 5 fort. ΓΑ voluit, non ΤΑ, et P ex Θ fecit, ut sit πρόσθε γάρ; post ΤΑ nullae iam litterae fuisse videntur; quod si verum est, archetypon sive mutilum sive lectu difficile fuit. 6 ΓΑΙΑ potius quam ΜΙΑ; ΗΠΙΓΕΝΕΙΑ extitisse censendum est, sed pro Γ est foramen, pro N Θ potius legi, etsi N fuisse potest. 7 post ΦΟΡ dispexi ΑΥ, certe non ΑΣ. 8 in fine post ΩΝ esse videtur ΑΝ. 9 ante ΕΩΝ quod est, P aut Φ et esse et non esse videtur; et supra lineam aliquid Γ litterae simile apparet; θέων vel βέων fuisse suspiceris. Post ΚΕ dispexi . Α, ante Α fort. fuit Ρ. 11 in fine Ν verisimile. 12 in fine Ε fuisse potest. 13 post ΔΔ ut vid. Ο. 14 ΠΟΘΟΣ ut vid., deinde ΑΡ? quae sequuntur, correcturam passa sunt.

Receptis igitur eis quoque, quae non prorsus certa sunt, hunc exhibeo contextum:

- 1 ἐμ . . .
- 1a [ἀσ]τρολογ . . .
- 2 οὐραν . . . ιρτη . ετα . . .
- 3 ἀρχαίην . . .
- 4 φέγγος . . . τίξου[σ]ανεκ . . .
- 5 πρόσθε γάρ . . οὔτε τὰ
- 6 γαία καὶ ἡρε[γ]έ[ν]εια λ . . .
- 7 οὐπω ἀκοιμήτοιο φορ . . .
- 8 οὐδ' αὐτὸς Φαέθων ἀν . . .
- 9 νυκτὶ . έων ἀλαῆ κεκε . . .
- 10 Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' ἀνέτιλλεν . .
- 11 ταῦτά σοι ἀείσω τέρψιν . .
- 12 πλησιφαῆς ἔψαυσε . .
- 13 σὸν κλέος ἀγγέλλ . . .
- 14 . . . πόθος ἀρ . .
- 15 ς ἐτέεσσι . ε . .

De his laciniis quamquam difficillimum est aliquid certi aut verisimile statuere, tamen conandum est aliquam saltem sententiam restituere. Videtur igitur poeta v. 5 sqq. dixisse, olim non fuisse hanc totam mundi et siderum temperationem: ergo id, quod carmine

celebraturus erat (v. 11), ad mundi creationem pertinuisse censeas. Quod genus carmina quantopere adamarint Alexandrini, satis notum; vide quae Silenum id est Cornelium Gallum canentem inducat Verg. ecl. 6,31 (cf. Apoll. Rh. I 496 Verg. Aen. I 741), vide Ovidii metamorphoseon exordium. Timaei potius Platonici vestigia nostrum secutum esse vix conicias; quamquam summa admiratione Timaeum legerunt interpretati imitati sunt (v. g. cf. libellum Hermeticum qui inscribitur Κόρη κόσμου, cuius fragmenta ampla conservavit Stobaeus I 385,12 sqq., in quibus haec est dei summi ad ceteros oratio p. 402,4: 'θεοί . . . μέχρι πότε τῆς ἀνεπιγνώστου ταύτης δεσπόσομεν ἡγεμονίας; μέχρι πότε ἀθεώρητα γενήσεται ταῦτα ἡλίω καὶ σελήνῃ; ἕκαστος ἡμῶν ἐφ' ἑαυτῷ γεννάτω . . . ἀπίστος τοῖς μεταγενεστέροις μύθος [δὲ] δοξάτω χάος εἶναι ἔρχων ἀπίστευθε μεγάλων, ἐγὼ δ' αὐτὸς ἀρξομαι πρώτος'. Εἶπε, καὶ εὐθέως κοσμικῶς τῆς ἔτι μελαίνης ἐνώσεως διάστασις ἐγένετο, καὶ ἐφάνη μὲν οὐρανὸς ἄνω, συγκέκοσμημένος τοῖς ἑαυτοῦ μυστηρίοις πᾶσι κραδαινομένη ἔτι γῆ ἡλίου λάμπαντος ἐπάγη καὶ ἐφάνη πᾶσι τοῖς περὶ αὐτὴν συγκεκοσμημένη καλοῖς.). Et fortasse de caeli tantum structura siderumque caelestium fabricatione locutus est, fortasse ab astronomia ad astrologiam delapsus est, ut nostrae aetatis utar vocabulis; veteres enim haec non discreverunt — sed nolo altius ad hariolationes descendere. Maximas quae in v. 8 sqq. insunt difficultates non sum celaturus. In v. 11.13 deum aliquem, ut par est in exordio, alloqui putaverim poetam; sed valde turbor v. 12 inter utramque allocutionem interposito. Et fortasse in cistulis musei Berolinensis alia latent eiusdem carminis fragmenta, quibus detectis plura enucleare poterimus; in praesenti haec, quantulumcumque sunt, publicasse satis sit.¹⁾

II.

Procli Platonici fragmentum ut e tenebris mihi liceat eripere, summa in me Francisci Cumont benevolentia factum est, qui in exemplari Jamblichi a Ficino versi a se empto (Lugduni apud Ioan. Tornaesium. 1570) inventum benigne ad me misit. Prima editio, quam quidem norim, Aldina est anni 1497 ab Hainio II 153 descripta, quam e bibliotheca Berolinensi huc missam inspexi. In ea Jamblichi de mysteriis Aegyptiorum librum a Ficino translatum excipiunt 'Excerpta Marsilii Ficini ex graecis Procli commentariis in Alcibiadem Platonis primum', quorum 'Finis' hoc ipso vocabulo

¹⁾ Alteram papyrum, quam hoc loco editurus eram, non mea culpa n̄ scrinio retinere cogor.

indicatur. Sequitur fol. h 7 'Opus Procli de sacrificio' tres complens paginas (des. fol. h 8 v), quod in indice appellatur 'de sacrificio et magia'. Quod quamquam graece quod sciam nusquam extat, tamen non dubito, quin Ficinus in codice aliquo invenerit excerptum Πρόκλου περί φυσικῶν, desumptum fortasse ex eius libris περί ἀγωγῆς vel περί μυθικῶν συμβόλων; similiter etiam ex commentariis ad oracula frustula quaedam in codice Vatic. 1026 servata sunt (ed. A. Jahn. Halis 1891. Pitra anal. V 2, 192). Quod cum Ficinus admodum fideliter interpretatus sit, rursus in Graecam linguam verti, cum in nonnullis saltem Procli verba recuperari posse et non sine utilitate recuperari existimarem. Ficini additamenta cancellis inclusi.

Opus Procli de sacrificio et magia

interprete Marsilio Ficino Florentino.

Quemadmodum amatores ab ipsa pulchritudine, quae circa
 5 sensum apparet, ad divinam paulatim pulchritudinem ratione progrediuntur, sic et sacerdotes antiqui, cum considerarent in rebus naturalibus cognationem
 10 quandam compassionemque aliorum ad alia et manifestorum ad vires occultas et omnia in omnibus invenirent, sacram eorum scientiam condiderunt. agnoverunt
 15 enim et in infimis suprema et in supremis infima: in caelo quidem terrena secundum causam modoque caelesti; in terra vero caelestia, sed modo terreno. nam
 20 unde putamus plantas illas, quas heliotropias nominant [id est solisequas], ad solis motum solem versus moveri, sed selenotropias [id est lunisequas] ad lunam
 25 verti? nempe cuncta precantur hymnosque concinunt ad ordinis sui duces; sed alia quidem intellectuali modo, alia rationali, alia

"Ὅσπερ οἱ ἐρασταὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ περὶ τὴν αἰσθησιν φαινομένου κάλλους πρὸς τὸ θεῖον κατὰ μικρὸν κάλλος ὁδῶ προβαίνουσι, οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ ἱερεῖς θεωροῦντες ἐν τοῖς φυσικοῖς συγγενεῖάν τινα καὶ συμπάθειαν ἄλλων πρὸς ἄλλα καὶ τῶν ἐμφανῶν πρὸς τὰς ἀφανεῖς δυνάμεις καὶ εὐρίσκοντες πάντα ἐν πάσιν τὴν ἱεράν αὐτῶν ἐπιστήμην κατέστησαν. ἀνέγνωσαν γὰρ ἐν τοῖς κατωτάτοις τὰ ἀνώτατα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτάτοις τὰ κατώτατα, ἐν μὲν οὐρανῷ τὰ χιθόνια κατ' αἰτίαν καὶ τρόπον οὐράνιον, ἐν δὲ γῆ τὰ οὐράνια, ἀλλὰ τρόπον χιθόνιον. πόθεν γὰρ οἰόμεθα τὰ φυτὰ ἐκεῖνα, ἃ ἡλιотρόπια καλοῦσιν, κατὰ τὴν ἡλίου κίνησιν πρὸς ἥλιον κινεῖσθαι, τὰ δὲ σεληνοτρόπια πρὸς σελήνῃν τρέπεσθαι; ἢ πάντα εὐχεται καὶ ἕμους ἄδει πρὸς τοὺς τῆς αὐτῶν τάξεως ἡγεμόνας, ἀλλὰ τὰ μὲν νοητὸν τρόπον, τὰ δὲ νοερὸν, τὰ δὲ φυσικόν, τὰ δὲ αἰσθητόν. διὸ τὸ ἡλιотρόπιον ὄντινα δύναται τρόπον πρὸς ἥλιον κινεῖται. καὶ

naturali, alia vero sensibili modo.
 30 itaque solisequa quomodocunque potest, movetur ad solem; ac si quis posset audire pulsationem ab ea in aëre circuitu factam, profecto illum quendam per eius-
 35 modi sonum erga regem suum compositum animadverteret, qualemcunque potest planta conficere. quamobrem in terra quidem aspicere licet solem et lunam,
 40 sed pro qualitate terrena; in caelo autem plantas omnes et lapides et animalia pro caelesti natura vitam habentia intellectualem. quae quidem veteres
 45 contemplati aliis caelestium alia terrenorum adhibuerunt, unde divinas virtutes in locum inferiorem ob quandam similitudinem deduxerunt; nempe
 50 similitudo ipsa sufficiens causa est ad res singulas invicem vincendas. si quis enim canabim sive papyrus calefaciat, deinde subigat lucernae proximae, etiam
 55 si non tangat, videbit subito accensam canabim, quamvis non tetigerit ignem, accensionemque desuper ad inferiora descendere. comparemus igitur canabim calefactam sive papyrus cognationi
 60 cuidam inferiorum ad superiora, appropinquationem vero eius ad lucernam opportuno usui rerum pro tempore, loco, materia; processum ignis in canabim prae-
 65 sentiae divini luminis ad id, quod potest capere; accessionem denique canabis deificationi mortali-
 um materialiumque illustrationi,

εἴ τις δύναιτο ἀκοῦειν τὴν πληρῆν τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐν ἀέρι τῇ περιδιήσει γενομένην, δηλονότι αἰσθοῖτ' ἂν τῆς φωνῆς τῆς ὑπ' ἐκείνου τῷ αὐτοῦ βασιλεῖ προσενηθείσης, ὅποιαν φυτὸν ἴναι δύναται. διὰ τοῦτο ἐν γῆ μὲν ὄραν ἔξεστιν ἥλιον καὶ σελήνην, ἀλλὰ κατὰ ποιότητα χθονίαν, ἐν οὐρανῷ δὲ φυτὰ πάντα καὶ λίθους καὶ ζῷα κατὰ τὴν οὐρανίαν φύσιν ζῶντα νοεράν. ταῦτα μὲν οἱ παλαιοὶ θεωρήσαντες ἄλλοις τῶν οὐρανίων ἄλλα τῶν χθονίων προσήνεγκον, εἶθεν τὰς θείας δυνάμεις εἰς τὸν κατωτέρω τόπον διὰ τινος ὁμοιότητος κατήγαγον ἢ γὰρ ὁμοιότης αὐτῇ ἰκανῆ ἐστὶν αἰτία πρὸς τὸ ἕκαστα ἀλλήλοις συνδεῖν. εἰ γὰρ τις κάνναβιν ἢ πάπυρον θερμαίνει, εἴτα ὑπάγοι λύχνῳ προσεχει, κὰν μὴ θίγῃ, ὄψεται ἐξαίφνης ἀνακαυμένην τὴν κάνναβιν, κὰν εἰ μὴ ἔθιγε τοῦ πυρός, καὶ τὴν ἀνάκαυσιν ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω ὑποβαίνουσαν. συμβάλωμεν οὖν τὴν κάνναβιν τὴν θερμαθεῖσαν ἢ τὴν πάπυρον συγγενεῖα τινὶ τῶν κατωτέρων πρὸς τὰ ἀνώτερα, τὴν δὲ προσαγωγὴν αὐτῆς τὴν πρὸς τὸν λύχνον ἐπιτηδείῃ τῶν πραγμάτων χρεῖα κατὰ χρόνον, τόπον καὶ ὕλην, τὴν τοῦ πυρός εἰς τὴν κάνναβιν πρόβασιν τῇ τοῦ θείου φωτὸς πρὸς τὸ χωρεῖν δυνάμενον παρουσίᾳ, τὴν ἀνάκαυσιν τελευταίον τῆς καννάβεως τῇ ἀποθεώσει τῶν θνητῶν καὶ τῇ ἐλλάμψει τῶν ὕλικῶν, ἃ λοιπὸν ἄνω φέρεται ὁμοίως τῇ καννάβει τῇ ὑψημμένῃ διὰ τινὰ θείου σπέρματος μέθεξιν.

70 quae deinde feruntur sursum
instar accensae canabis ob quan-
dam seminis divini participa-
tionem. quid vero de loto dicam?
lotus implicat quidem in se folia
75 ante solis exortum, oriente vero
sole explicat paulatim, et quate-
nus sol ad mediam caeli ascendit
plagam, eatenus pandit folia;
quatenus vero a medio petit
80 occasum, gradatim folia con-
trahit: videtur haec non minus
dilatatione contractionequae foli-
orum honorare solem, quam
homines genarum gestu motuque
85 labiorum.

Non solum vero in plantis,
quae vestigium habent vitae, sed
etiam in lapidibus aspicere licet
imitationem et participationem
90 quendam luminum supernorum,
quemadmodum helitis lapis radiis
aureis solares radios imitatur.
lapis autem, qui vocatur caeli
oculus vel solis oculus, figuram
95 habet similem pupillae oculi,
atque ex media pupilla emicat
radius. lapis quoque selenites
[id est lunaris] figura lunae
corniculari similis quadam sui
100 mutatione lunarem sequitur
motum. lapis deinde helioselenus
[id est solaris lunarisque] imitatur
quodammodo congressum solis et
lunae figuratque colore. Sic
105 divinatorum omnia plena sunt,
terrena quidem caelestium, cae-
lestia vero supercaelestium, pro-
ceditque quilibet ordo rerum
usque ad ultimum. quae enim

τί δὲ περὶ τοῦ λωτοῦ λέγωμεν;
ὁ λωτὸς συμπτύσσει μὲν εἰς ἑαυτὸν τὰ
φύλλα πρὸ τῆς ἡλίου ἀνατολῆς, ἀνα-
τέλλοντος δὲ ἡλίου ἀναπτύσσει κατὰ
μικρὸν, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος πρὸς
τὸ μεσουράνημα ἀναβαίνει, ἐπι-
τοσοῦτον ἐξαπλοῖ τὰ φύλλα· ἐφ'
ὅσον δὲ ἀπὸ τοῦ μέσου πρὸς δύσιν
κάτεισι, κατὰ μικρὸν συστέλλει τὰ
φύλλα· «καὶ» δοκεῖ οὗτος οὐχ ἦρτον
τῆ τῶν φύλλων ἐξαπλώσει τε καὶ
συστολῆ τιμᾶν τὸν ἥλιον ἢ οἱ ἀνθρω-
ποι τῆ τῶν γονάτων κλίσει καὶ τῆ
τῶν χειλῶν κινήσει.

Οὐ μόνον δ' ἐν φυτοῖς, ἀ ἔχνας
ἔχει ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν λίθοις
καθορᾶν ἔξεστι μίμησιν καὶ μέθεξιν
τινα τῶν ἄνω φώτων, καθάπερ
ὁ ἡλίτης λίθος ἀκτῖσι χρυσαῖς
μμεῖται τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας. λίθος
δέ, ὃς καλεῖται οὐρανοῦ ὄμμα ἢ
ἡλίου ὄμμα, μορφήν ἔχει ὁμοίαν
κόρη ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐκ μέσης τῆς
κόρης ἐκλάμπει αὐγή. καὶ ὁ σελη-
νίτης λίθος κατὰ σχῆμα σελήνης
κερατοειδεῖ ὁμοίος ὢν διὰ τινος
ἑαυτοῦ ἀλλοιώσεως τῆ σεληνιακῆ
ἔπεται κινήσει. ὁ δὲ ἡλιοσελήνης λίθος
μμεῖται ὀπισσοῦν σύνδοσι ἡλίου καὶ
σελήνης καὶ σχηματίζει τῷ χρώματι.
οὕτω τῶν θεῶν πάντα ἐστὶν μεστά,
τὰ μὲν χθόνια τῶν οὐρανίων, τὰ δὲ
οὐράνια τῶν ὑπερουρανίων, καίτοι
πρόεισι πᾶσα τῶν ὄντων τάξις
μέχρι τοῦ ἐσχάτου. ἀ γὰρ ὑπὲρ
τῆ τῶν ὄντων τάξιν συνάγεται ἐν
τῷ ἐνί, ταῦτα ἐφεξῆς πλατύνεται
ἐν τῇ ὑποβάσει, ὅπου ἄλλαι ψυχαί

110 super ordinem rerum colliguntur
 in uno, haec deinceps dilatantur
 in descendendo, ubi aliae animae
 sub numinibus aliis ordinantur.
 deinde et animalia sunt solaria
 115 multa, velut leones et galli,
 numinis cuiusdam solaris pro
 sua natura participes: unde
 mirum est, quantum inferiora
 in eodem ordine cedant superi-
 120 oribus, quamvis magnitudine
 potentiaque non cedant. hinc
 ferunt gallum timeri a leone
 quam plurimum et quasi coli;
 cuius rei causam a materia sen-
 125 suve assignare non possumus,
 sed solum ab ordinis superni
 contemplatione, quoniam vide-
 licet praesentia solaris virtutis
 convenit gallo magis quam leoni;
 130 quod et inde apparet, quia gallus
 quasi quibusdam hymnis applau-
 dit surgenti soli et quasi advocat,
 quando ex antipodum medio caelo
 ad nos deflectitur. et quandoque
 135 nonnulli solares angeli appa-
 ruerunt formis eiusmodi praediti,
 atque cum ipsi in se sine forma
 essent, nobis tamen, qui formati
 sumus, occurrere formati. non-
 140 nunquam etiam daemones visi
 sunt solares leonina fronte, quibus
 cum gallus obiceretur, repente
 disparuerunt. quod quidem inde
 procedit, quod semper quae in
 145 eodem ordine constituta infe-
 riora sunt, reverentur superiora;
 quemadmodum plerique intuentes
 virorum imagines divinatorum hoc
 ipso aspectu vereri solent turpe
 150 aliquid perpetrare.

ὑπ' ἄλλοις ἐφόροις τάττονται. ἔπειτα
 καὶ ζῷά ἐστιν ἡλιακὰ πολλά, ὥσπερ
 λέοντες καὶ ἀλεκτρούνες, δαίμονός
 τινος ἡλιακοῦ κατὰ τὴν ἑαυτῶν
 φύσιν μετέχοντες.

ὅθεν θαυμαστὸν
 ὅσον τὰ κατώτερα ἐν τῇ αὐτῇ
 τάξει λείπεται τῶν ὑπερτέρων, καίτοι
 μεγέθει καὶ δυνάμει μὴ λειπόμενα.
 ἐντεῦθεν λέγουσι τὸν ἀλεκτρούνα
 φοβεῖσθαι ὑπὸ τοῦ λέοντος πλείστον
 ὅσον καὶ ὄσον θρησκαυέσθαι· οὐ τὴν
 αἰτίαν εἰς ὕλην ἢ αἰσθησιν ἀναφέρειν
 οὐ δυνάμεθα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν
 τῆς ἀνωθεν τάξεως θεωρίαν, ἐπεὶ
 δηλονότι ἡ τῆς ἡλιακῆς δυνάμεως
 παρουσία προσήκει ἀλεκτρούνι
 μᾶλλον ἢ λέοντι· ὁ καὶ ἐντεῦθεν
 φαίνεται, ὅτι ὁ ἀλεκτροῦν ὄσον
 ὕμνοις τισὶν ἐγκωμιάζει ἀνατέλλοντα
 τὸν ἥλιον καὶ ὄσον προσκαλεῖται,
 ὅτε ἐκ τοῦ τῶν ἀντιπόδων μεσουρα-
 νήματος πρὸς ἡμᾶς τρέπεται. καὶ
 ἐνίοτε ἄγγελοί τινες ἡλιακοὶ ἀνε-
 φάνησαν τοιαύτας μορφὰς προβεβλη-
 μένοι καὶ αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς ἀμόρ-
 φωτοι ὄντες ἡμῖν ὅμως μορφωτοῖς
 οὖσιν ἐνέτυχον μορφωτοί. ἐνίοτε
 (δὲ) καὶ δαίμονες ὤφθησαν ἡλιακοὶ
 λεοντοπρόσωποι, οἱ ἀλεκτρούνος
 προταθέντος ἐξαίφνης ἠφανίσθησαν.
 οὐ ἡ αἰτία, ὅτι αἶε τὰ ἐν τῇ αὐτῇ
 τάξει κατωτέρω τεταγμένα σέβεται
 τὰ ἀνωτέρω· καθάπερ πλείστοι
 θεώμενοι ἀνδρῶν εἰκόνας θεῶν
 αὐτῇ ταύτῃ τῇ θεᾷ αἰσχύνονται
 αἰσχρόν τι ὄραν.

Ut autem summatim dicam, alia ad revolutiones solis correvolvuntur, sicut plantae, quas diximus; alia figuram solarium radorum quodammodo imitantur, ut palma, dactylus; alia igneam solis naturam, ut laurus; alia aliud quiddam: videre sane licet proprietates, quae colliguntur in sole, passim distributas insequentibus in solari ordine constitutis, scilicet angelis, daemonibus, animis, animalibus, plantis atque lapidibus. Quocirca sacerdotii veteris auctores a rebus apparentibus superiorum virum cultum adinvenerunt, dum alia miscerent, alia purificarent. miscabant autem plura invicem, quia videbant simplicia nonnullam habere numinis proprietatem, non tamen singulatim sufficientem ad numinis illius advocacionem. quamobrem ipsa multorum commistione attrahebant supernos influxus atque quod ipsi componendo unum ex multis conficiebant, assimilabant ipsi uni, quod est super multa, constituebantque statuas ex materiis multis permistas, odores quoque compositos, colligentes arte in unum divina symbola reddentesque unum tale, quale divinum existit secundum essentialiam, cemprehendens videlicet vires quam plurimas. quorum quidem divisio unamquamque debilitavit, mistio vero restituit in exemplaris ideam. nonnullam vero herba una vel lapis

ἵνα δὲ συλλαβὸν εἶπω, ἄλλα ταῖς ἡλίου περιφοραῖς συμπεριφέρεται, ὡσπερ τὰ φυτὰ ἃ εἶπομεν· ἄλλα τὸ σχῆμα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὅπως οὖν μιμεῖται, ὡσπερ φοῖνιξ καὶ δάκτυλος· ἄλλα τὴν ἐμπύριον ἡλίου φύσιν, ὡσπερ ἡ δάφνη, ἄλλα ἄλλο τι. ὄραν γοῦν ἐξεστὶ τὰς ἰδιότητας τὰς ἐν ἡλίῳ ἠνωμένας χύδην διανεμηθείσας τοῖς ἐξῆς ἐν τῇ ἡλιακῇ τάξει τεταγμένοις, ὡς ἀγγέλοις δαίμοσι ψυχαῖς ζήοις φυτοῖς καὶ λίθοις. διὰ τοῦτο οἱ τῆς παλαιᾶς ἱερατικῆς πατέρες ἐκ τῶν φαινομένων τὴν τῶν ὑπερτέρων δυνάμεων θρησκείαν ἐξεύρον τὰ μὲν μὲν γνόντες τὰ δὲ καθαιρόντες. ἐμίγνουν δὲ πλείονα ἀλλήλοις, διότι ἐώρων τὰ ἀπλᾶ τινὰ εἶχειν τοῦ θεοῦ ἰδιότητα, οὐ μέντοι μοναχῆ ἀρκοῦσαν πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἐκείνου πρόσκλησιν.

διὰ τοῦτο αὐτῇ τῇ πολλῶν συγκράσει ἐπήγγοντο τὰς ἄνωθεν ἐπιρροίας, καὶ ὁ αὐτοὶ συντιθέμενοι ἐν ἑκ πολλῶν ἐποίουν, ἀφωμοῖον αὐτῇ τῇ ὑπὲρ τὰ πολλὰ ἐνὶ καὶ καθΐδρουν ἀγάλματα ἐκ πολλῶν ὑλῶν συγκεκραμένα ὁσμάς τε συνθέτους, συναγείροντες εἰς ἐν τὰ θεῖα σύμβολα καὶ ἐν τοιοῦτον ἀποτελοῦντες, ὡς τὸ θεῖον ὑφέστηκεν κατ' οὐσίαν, περιλαμβάνον δυνάμεις ὡς πλείστας· ὧν μὲν ἡ διαίρεσις ἐκάστην ἡμύδρωσεν, ἡ δὲ σύγκρασις ἀποκατέστησεν εἰς τὴν τοῦ παραδείγματος ἰδέαν. ἐνίοτε δὲ φυτὸν ἐν τῇ λίθῳ εἰς πρὸς θεῖον ἀρκεῖ ἔργον. ἀρκεῖ γὰρ κνήμιον(?) πρὸς αἰφνιδίαν θεοῦ τινὸς ἐπιφά-

unus ad divinum sufficit opus.
 sufficit enim cnebison [id est
 carduus] ad subitam numinis
 195 alicuius apparitionem, ad custo-
 diam vero laurus, raccinum [id
 est genus virgulti spinosum],
 cepa, squilla, corallus, adamas,
 iaspis; sed ad praesagium cor
 200 talpae, ad purificationem vero
 sulfur et aqua marina. Ergo
 sacerdotes per mutuum rerum
 cognationem compassionemque
 conducebant in unum, per repug-
 205 nantiam expellebant, purificantes
 cum oportebat sulfure atque
 asphalto [id est bitumine], aqua
 aspergentes marina (purificat
 enim sulfur quidem propter
 210 odoris acumen, aqua vero marina
 propter igneam portionem) et
 animalia diis in deorum cultu
 congrua adhibebant ceteraque
 similiter. quamobrem ab iis
 215 atque similibus recipientes pri-
 mum potentias daemonum cog-
 noverunt, videlicet eas esse
 proximas rebus actionibusque
 naturalibus, atque per haec
 220 naturalia, quibus propinquant,
 in praesentiam convocarunt.
 deinde a daemonibus ad ipsas
 deorum vires actionesque pro-
 cesserunt, partim quidem docen-
 225 tibus daemonibus addiscentes,
 partim vero industria propria
 interpretantes convenientia sym-
 bola, in propriam deorum intelli-
 gentiam ascendentes; ac denique
 230 posthabitis naturalibus rebus
 actionibusque ac magna ex parte
 daemonibus in deorum se con-
 sortium receperunt.

νειαν, πρὸς δὲ φυλακὴν δάφνη,
 ῥάμνος(?), κρόμμυον, σκίλλα, κο-
 ράλλιον, ἀδάμας, ἰάσπις· ἀλλὰ
 πρὸς μαντείαν καρδία ἀσπάλακος,
 πρὸς δὲ κάθαρσιν θεῖον καὶ ὕδωρ
 θαλάσσιον.

οἱ οὖν ἱερεῖς διὰ τὴν
 πρὸς ἄλληλα τῶν πραγμάτων συγ-
 γένειαν καὶ συμπάθειαν συνήγον εἰς
 ἓν, διὰ (δὲ) τὴν ἐναντίωσιν ἀπήλαυ-
 γον, καθαιρόντες <δ> ὅτε ἐγγὴν θεῖω
 καὶ ἀσφάλτῳ, περιρραίνοντες ὕδατι
 θαλασσίῳ (καθαίρει γὰρ θεῖον μὲν
 δι' ὀσμῆς ὀξύτητα, ὕδωρ δὲ θαλάσ-
 σιον διὰ τὴν ἐμπύριον μερίδα) καὶ
 ζῆα τοῖς θεοῖς ἐν τῇ θρησκείᾳ
 σύμμετρα προσήγον καὶ τὰ λοιπὰ
 ὁμοίως. διὰ τοῦτο ἀπὸ τούτων καὶ
 τῶν τοιούτων ἀρχόμενοι πρῶτον
 τὰς τῶν δαιμόνων δυνάμεις κατέ-
 μαθον οὕσας προσεχεστάτας τοῖς
 φυσικοῖς πράγμασι καὶ ἔργοις, καὶ
 διὰ τούτων τῶν φυσικῶν, οἷς εἰσι
 προσεχεῖς, εἰς παρουσίαν συνεκάλε-
 σαν· εἶτα ἀπὸ τῶν δαιμόνων πρὸς
 αὐτάς τὰς θεῶν δυνάμεις καὶ ἐνερ-
 γείας προσήλθον, τὰ μὲν διδασκόν-
 των τῶν δαιμόνων προσμανθάνοντες,
 τὰ δὲ ἰδίᾳ φιλοπονήᾳ ἐρμηνεύοντες
 τὰ προσήκοντα σύμβολα, εἰς τὴν
 οἰκείαν θεοῖς νόησιν ἀναβαίνοντες·
 καὶ τέλος ὑπεροφθέντων τῶν φυσι-
 κῶν πραγμάτων καὶ ἔργων καὶ ἐκ
 τοῦ πλείστου μέρους τῶν δαιμόνων
 εἰς τὴν θεῶν συνοσίαν ἀνεχώρησαν.

Adnotationes.

3 Paulatim et certo quodam ordine ad deos ascendendum esse saepius dicit Pr., velut in Parm. 990,22 sqq. De amatoribus cf. in Alcib. 329,2 et saepe.

12 πάντα ἐν πάσιν, cf. inst. theol. 103 theol. Plat. 275 in Tim. 147b in Crat. 67 Jambl. ap. Stob. I 365,12.

19 eodem exemplo utitur in remp. II 161,21 (cf. II 300,22) ubi adscripsi Plin. XXII 57.

23 σελινοτρόπιον hoc tantum loco commemorari videtur, fictum a paradoxographo aliquo. *selinetropias* perperam Aldina.

33 ab eo coni. Gercke vertens ἀπ' αὐτῆς τῆς . . . περιδι-
νήσεως.

34 structuram non prorsus intellego; *compositum* esse συσταθέντα acute coniecit Gercke.

73 de loto eadem Plin. XIII 108.

84 intellegerem *geniuum*.

91 ἡλίτης cf. Damasc. vit. Isid. 233. Hunc dicere videtur Plin. XXXVII 181: *solis gemma candida est, ad speciem sideris in orbem fulgentis spargens radios.* cf. quae ibi adnotat Mayhoff.

97 *selenitus* Aldina.

Eadem tradit Plin. l. c.: *selenitis ex candido tralucet melleo fulgore imaginem lunae continens, reddítque ea in dies singulos crescentis minuentisque sideris speciem.* cf. Damig. 36 Cyran. 27,17 (Lapidaires grecs ed. de Mély et Ruelle. Paris 1898).

121 cf. Geop. II 42,3 Alex. Aphr. probl. I p. 4,22 Id. Plin. VIII 52 X 48.

134 cf. in remp. I 39,1 sqq.

135 Daemones ἡλιακούς et σελιγιακούς novit Proclus ἐν ὑποτυπώσει τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας apud Lydum de mens. 71,16.

157 Lyd. de mens. 68,4 τὴν δάφνην δὲ οἱ παλαιοὶ τῆ Ἀπέλλωνι καθιερούσιν, ὅτι πυρὸς πλήρες τὸ φυτόν, ὡς φησὶν ὁ Πιλούταρχος, καὶ ὁ Ἀπέλλων πῦρ. cf. Geop. XI 2,4 Plin. XVI 207.

162 ἄγγελοι δαίμονες ψυχαί saepe a nostro hoc ordine enumerantur; cf. in remp. II 243,18 apud Psell. hypot. dogm. Chald. § 22 sqq. (Bresl. phil. Abh. VII 1 p. 75) Jambl. apud Stob. I 378,3. 455,4 Herm. trism. ibid. 408,24.

180 tale signum πάνθεον describit Auson. epigr. 48.49 p. 330 Peiper. Baumann Festschr. f. d. 36. Phil. Vers. 1882 p. 16 sqq. Friederichs Berl. ant. Bildw. II n. 1988 sq. Drexler in Roscheri lex. I 1534 II 546.

193 cnebison quid sit nescio, nec magis quid raccinum.

194 qui numen aliquod excitaturi erant, φυλακτηρίοις cavebant, ne a deo apparente, quem ut χθόνιον sanguinis avidum putabant, sive a daemone maligno dei speciem induente (Philostr. v. Ap. VI 11,6) interficerentur (cf. pap. Leid. apud Dieterich Abraxas 170,14 θύε δὲ λευκὸν ἀλέκτορα ἄσπιλον καὶ ἄλλον ἄφες καὶ περιστερὰν ὁμοίαν, ἵνα οὐ εἰάν βούληται εἰσελθὼν ὁ θεὸς πνεῦμα λάβῃ cf. Porph. de orac. philos. 148 Wolff, Kroll de or. Chald. 58 Grimm deutsche Myth. III 451 num. 499 Liebrecht zur Volkskunde 385 n. 1 C. Meyer Aberggl. d. Mittelalters 291 Lubbock Ursprung der Cultur 302): pap. Paris. magna (Wessely Denkschr. d. Wiener Akad. XXXVI) 78.86 φυλακτήριον πρὸς δαιμόνια. 257. 1071 etc. (cf. indicem s. v.). Laurus igitur talibus in rebus adhibetur saepissime: cf. pap. Berol. mag. I 6.40 Paris. 2582. 2679 Niclas ad Geop. XI 2,5 Riess ap. Pauly-Wissowa I 60,19 Heim Neue Jbb. Suppl. XIX 508 Heliod. Aethiop. 100,30. 175,27; in lauri foliis formulae magicae scribuntur pap. Paris. 2207 A 384 L 869. 889 W 204,23 Theod. Prisc. 276,18; pap. Berol. I 264 ubi in septem foliis lauri singuli χαρακτήρες μαγικοί scribuntur: τοῦτο γὰρ λέγεται μέγιστον σώματος φυλακτικόν, ἐν ᾧ πάντες ὑποτάσσονται καὶ θάλασσα καὶ πέτραι φρίσσουν καὶ δαίμονες φυλακτήρων (?) τὴν θεῖαν δύναμιν ἣν μέλλεις ἔχειν ἔστιν γὰρ φυλακτήριον μέγιστον τῆς πράξεως, ἵνα μηδὲν πτωχῆς. De cepae religione cf. pap. Paris. 1340 καὶ ἐντύγγανε κρατῶν κρόμμυον μονογενὲς Αἰγύπτιον (phylacterii causa), cf. 85. 2584 = 2650. 3260; de scilla Riess l. c. 67,50 Babick de deisid. veterum. Lips. 1891 p. 17 Geop. XV 1,7. De corallo Plin. XXXII 23 *harispices eorum (Indorum) vatesque inprimis religiosum id gestamen amolliendis periculis arbitrantur: ita et decore et religione gaudent.* Orph. lith. 510 ἰσθι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήμα κέντρα δύνασθαι καὶ Περσηιάδαο μένος μέγα κουράλιον ἠδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἄσπίδα θεῖναι. 578 sqq. Geop. XV 1,31 ὁ κουράλιος λίθος κείμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντα φθόνον καὶ ἐπιβουλήν ἐλάυνει. Damig c. 7 (Pitra spic. Solesm. III 327) pap. Paris 2304; de adamante Plin. XXXVII 192 *anancitide (= adamante, cf. 61) in hydromantia dicunt evocari imagines deorum.* Orph. lith. 194: et deorum et hominum animos conciliat gestanti (ubi Salmasii coniecturam ἀναγκίτην pro ἀνακίτην spernere non debebant Abel nec de Mély lapidaires grecs p. 142 cf. 27,8)¹⁾ Damig. 3 (Pitra spic. Solesm. III 326). — De iaspide

¹⁾ Ruellium et de Mélyum lapidariorum graecorum editores non eam quam debebant diligentiam adhibuisse suspicatus suspicionem confirmari

Plin. XXXVII 118 *totus vero oriens pro amuleto gestare eas traditur*. Nicol. Myr. apud Heim incant. mag. n. 177 *debet autem qui dicturus est adiurationem hanc in manu sua retinere lapidem iaspida . . . dein pone iaspidem in naves sanguinem effundentes*. pap. Leid. (ed. Dieterich Neue Jahrb. Suppl. XVI) VI 28 (describitur *δακτυλίδιον πρὸς πᾶσαν πράξιν καὶ ἐπιτυχίαν, πρὸς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας λίαν ἐνεργές*): λαβὼν ἱασπιν ἀερίζοντα ἐπίγραφον δράκοντα etc. Vides quantopere haec cohaereant: quae in libris magicis notae infimae praecipiantur, transierunt in lapidaria speciem quidem aliquam disciplinae severioris adfectantia (cf. Mesk l. c. 314 qui etiam gemmas vetustas quae ad nos pervenerunt non sine fructu adhibuit p. 317^a); ac ne Proclus quidem successor Platonis, quo nomine non sine aliqua ostentatione se appellat, talia legere et commemorare se indignum putavit.

199 prorsus idem tradit Plin. XXX 19 *nullis aequae credunt extis, nullum religionum capacius iudicant animal, ut si quis cor eius recens palpitansque devoret, divinationes et rerum efficiendarum eventus promittant*. Lapid. gr. 55,2 εἴ τις δὲ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐτι σπαίρουσαν καταπίνει, πρόβρωσιν λάβοι τῶν μελλόντων καὶ τῶν ἐπ' αἰῶνος (ἐν ἄλλῳ γράφεται [sic edendum, non γράφει] τὴν ἐπ' αἰώνων).

210 de aqua marina cf. doxogr. 381 Diels.

215 verti *incipientes*.

vidi collato tractatu, quem edidit Mesk Wien. Stud. XX 309 sqq.; quem illi eodem tempore ediderunt p. 175 sqq. Scribunt igitur p. 175,20 τὸν φοροῦντα ποιήσει . . . ἐπιχαρὴν τε καὶ εὐσύνετον καὶ παντοδύναμον καταπράττεισθαι: at in codice est ἐπιχαριν et πάντα θυνάμενον. p. 176,5 λιθος βαρυλώνης est ἡδὺς δι' ἑσπέρας (καὶ) ἡλίου ἀνατολῆ, in codice extat: ἡδὺς ὡσπερ ἡλίου ἀνατολῆ. Talia permulta in paucis paginis deprehendi; quae si non in collatione eis tradita (praef. XIV) recte enotata invenerunt, at certe sentire debebant ea partim Graeca non esse partim absurda. Ceterum haud indigna sunt ad quae animum attendas hymnorum fragmenta versibus heroicis et trimetris conscriptorum, sed mendis foedissimis obrutorum, quae partim emendari possent, si codicum lectiones maiore diligentia enotatae essent (e. g. p. 19,18 corrigendum est: καὶ σκότος ἐστὶν ὑπερ(θε) θεοῖς αὐτοῖς ἀλάλητον); magis etiam incantamenta, quibus Heimii collectio utilis sed iam dudum non sufficiens (quantum enim accessit ex Theodoro Prisciano a Rosio edito!) augeri potest. Velut siquis thyrsideis plantae et thyrsideis lapidis quaternas drachmas in poculos mittat Dionysi nomine dicto, omnes qui inde potaverint abibunt ὡς μεθύοντες καὶ εὐχαριστοῦντες. ἐτι εὐφρανας ἡμᾶς θέσποτα p. 23,3; interdum praecipitur ut eius nomen dicatur, cui medendum est, ut p. 55,19. 57,1 (cf. Heim n. 1 sqq. Philol. N. F. XI 131); Ἐφέσια γράμματα et litteras (de quibus modo praeclare disputavit Dieterich mus. Rhen. LVI 77 sqq.) habes p. 11,13 etc. Locus admodum memorabilis est p. 23,16, ubi nominis Dionysiaci duae formae proferuntur ex duobus quibus usus est compilator auctoribus Cyrano et Harpocratiōne, quorum ille ethnicam formam servavit ἐκ βακχεῶ εὐλαεῶ Διόνωος, hic Christi nomen immiscuit.

ALFREDVS GERCKE GUILIELMO KROLL S. P. D.

Philosophus sine dubio manerem, si tuum exemplar, mi Kroll, secutus in re tam tenebrosa et periculosa tacerem. neque enim litteras equidem acumine oculorum tuorum dispectas et tua diligentia enotatas adeo distinguere et supplere possum, ut auctoris ipsa verba aut totos versus recuperem. neque hoc mihi in animo est, ut ad umbilicum pervenire, sed ut tibi ceterisque, qui mira ista frustula lecturi sint, ansam et materiam disceptandi struere coner.

quamquam enim dubius in singulis fere omnibus haereo, tamen de consilio auctoris certiores nos fore mihi persuasi. statim enim postquam litterarum vestigia mihi monstravisti atque argumentum ipsum quale videretur mecum communicavisti, mihi Ovidianum Metamorphoseon exordium in mentem venit. simili enim ratione papyri vv. 5—8 ὄρεα ὀπῶ ὀδέξῃ exhiberi putavi qua a Nasone poni *non nec nullus adhuc* memineram: itaque illum quoque poetam Graecum de pristino caeli terraeque statu loqui conieci. atque hanc quidem coniecturam tu quoque probabis, ubi Ovidii versus inde a quinto libri primi contuleris:

- 3 Ante mare et terras et quod tegit omnia caelum
 unus erat toto naturae vultus in orbe,
 quem dixere Chaos; rudis indigestaque moles
 nec quicquam nisi pondus iners congestaque eodem
 non bene iunctarum discordia semina rerum.
 10 nullus adhuc mundo praebebat lumina Titan,
 nec nova crescendo reparabat cornua Phoebe,
 nec circumfuso pendebat in aëre tellus
 ponderibus librata suis, nec bracchia longo
 margine terrarum porrexerat Amphitrite.
 15 quaque (?) erat et tellus, illic et pontus et aether.
 sic erat instabilis tellus, innabilis unda,
 lucis egens aër: nulli sua forma manebat . . .

Prorsum idem est nostri auctoris initium (*πρόσθε γάρ = ante*), neque cetera usque ad v. 10 adeo discrepare videntur. atqui quattuor primis Ovidii versibus huic dissertationi praemissis tres poetae Graeci respondent iique magis, si recte conieci, ad vv. 11—15 quam ad carmen Romanum ex Epicuri horto decerptum accomodati. deam enim vel potius Musam vv. 11 et 13 allocutus vates ex mea sententia est; neque huic opinioni plenae lunae memoria v. 12 interposita obstat, si quidem Musam Uraniam ipsam, siderum reginam, esse nobis fingimus. totum igitur carmen quod exstat

hymnum quendam in Uraniam prolatum esse putaverim, neque Ovidio notum neque ad eius exemplar formatum, et tamen aliquo modo cum carminibus Alexandrinorum vetustis conexum. olim sane nostri versus amplioris operis nisi prooemium efficere vix potuerunt: qua de causa intra lineas 1 et 2 πρόλογος(?) interpositus legebatur, si hoc tragoediae comoediaeque nomen exordii ultra valere mihi concedis.

Jam audi versus, quales coniectando restituere ausus ab aliis correctum iri spero, neque vero ipsos recuperari posse et meas vires deficere angustiis temporis pressus ingenue profiteor. neque nomen poetae aut operis titulum novi: exempli causa vel prima linea expletor.

- 1 Ἐμ[μενίδου] περὶ κοσμογονίας πρὸς Οὐρανίαν
(πρόλογος).
- 2 Οὐραν[ία, σκληρτή[μα]τά] [σου] πτεροφοίτου ἀείσω
ἀρχαίην [γένεσίν τ' αὐτήν θ' ἔππου]ς ἀνάγοντας
φέγγος [μαστίζουσαν] Ἐκ[ηβόλου] Ἀπόλλωνος.
- 3 πρόσθε γάρ οὔτε τα[χέως] δράμιον ἀστέρες οὔτε παρείρον·
Γαῖα καὶ Ἥριγένεια [Χαίει] δεδμημένοι αἰνῆ
οὔπω ἀκοιμήτοιο φορ[ᾶν ἴδον] Ἥελίοιο·
οὔδ' αὐτὸς Φαέθων ἀν[έ]λαμψεν ἐνὶ σκοτομήνῃ.
νυκτὶ [δ'] ἐὼν ἀλατῇ κεκε[ρασμένος] ἐπλετο κόσμος,
- 19 Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' ἀνέτειλε [θεοὺς οὐκ, οὔτε βρότοισι].
ταῦτά σοι ἀείσω τέρψιν [νοός, ἧς γε Σελήνῃ
πληροφαῖς] ἔψαυσε καὶ Ἥλιος ἀστροδίατος,
σὸν κλέος ἀγγέλλων [ἧδ' ὑψίστοιο Τιτάνος.
τῶν] πόθος ἀρ[χομένη] μοι ἐνὶ στήθεσσι δρωρε
15 καὶ πολλοῖς ἐτέεσσι [καμουμένη] οὔποτε λήξει.

Vale atque audaciae meae ignosce.

Gr. a. d. VIII. Kal. Febr.

